

MICHAEL CONNELLY

NOČNÍ OHEŇ

HARRY BOSCH
&
RENÉE
BALLARDOVÁ

Noční oheň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael Connelly

Noční oheň – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MICHAEL CONNELLY

**NOČNÍ
OHEŇ**

2020

Pro Tita Wellivera
za to, že vdechl Harrymu Boschovi život.
Drž se.

BOSCH

1

Bosch přijel na hřbitov pozdě a musel zaparkovat na štěrkové příjezdové cestě daleko od hrobů. Opatrně, aby na žádný nešlápl, kulhal přes dvě sekce vyhrazené obětem války. Hůl se mu při tom bořila do měkké hlíny. Konečně spatřil hlouček lidí shromážděných těsně kolem hrobu detektiva Johna Jacka Thompsona. Všichni stáli a Bosch věděl, že jeho před šesti týdny operované koleno by něco takového nevydrželo. Vzdálil se tedy do nedaleké části hřbitova pojmenované Zahrada legend a posadil se na betonovou lavičku, která patřila k hrobce herce Tyrona Powera. Na pohled to byla skutečně lavička, takže Bosch neměl pocit, že by dělal něco nepatřičného. Vzpomínal si, že ho matka jako kluka brávala na filmy s Powerem. Staré filmy, které dávali v kině pro pamětníky na Beverly Boulevardu. Vybavil si pohledného herce v roli Zorra a taky jako obviněného Američana ve filmu s názvem *Svědék obžaloby*. Power zemřel v práci, dostal infarkt, když natáčel souboj někde ve Španělsku. Bosch to vždycky považoval za pěknou smrt. Mohl umřít při tom, co ho bavilo.

Thompsonův pohřeb trval půl hodiny. Bosch byl moc daleko a neslyšel smuteční projevy, ovšem uměl si představit, co kdo říkal. John Jack, jak mu vždycky říkali, byl dobrý chlap, který věnoval losangeleskému policejnímu oddělení čtyřicet let života jako strážník a později jako detektiv. Zbavil město spousty špatných lidí a své umění předal několika generacím detektivů.

Jedním z jeho žáků byl také Bosch, kterého k legendě v řadách LAPD přidělili jako zelenáče hned po příchodu na hollywoodské oddělení vražd. To bylo před více než třiceti lety. John Jack naučil

MICHAEL CONNELLY

Bosche spoustu věcí a mezi nimi taky, jak ve výslechové místnosti odhalit, když člověk lže. Jednou Boschovi řekl, že lháře pozná jen ten, kdo sám lže, ale už mu nikdy nevysvětlil, jak na tohle moudro přišel.

Byli parťáky jen dva roky, protože Bosch byl bystrý žák a Johna Jacka potřebovali jako učitele k dalšímu zelenáči, ovšem mentor s žákem se celé ty roky nepřestali stýkat. Bosch byl tím, kdo pronesl řeč na rozloučenou, když John Jack odcházel do důchodu. Vyprávěl tehdy o případu, kdy během vyšetřování vraždy zastavili pekárenskou dodávku, která těsně před nimi projela na červenou. Bosch se parťáka zeptal, proč místo chytání podezřelého z vraždy zastavují auto za dopravní přešupek, a John Jack mu odpověděl, že jeho manželka Margaret pozvala na večeři pár přátel a on chce přinést zákusek. Vystoupil z neoznačeného služebního vozu, přešel k dodávce a ukázal řidiči odznak. Pak mu oznámil, že se dopustil dopravního přestupku, který se trestá dvěma velkými koláči, ale protože není žádný zloduch, bude protentokrát stačit jen jeden třeshňový. Pak se i se zákusem vrátil do auta.

Za dvacet let od odchodu Johna Jacka Thompsona do důchodu už na podobné historky i policejní legendu sedl prach, ovšem i tak nyní stál kolem detektivova hrobu hotový zástup lidí. Bosch mezi nimi poznával spoustu mužů i žen, se kterými pracoval, když ještě nosil odznak LAPD. Tušil, že na setkání v domě Johna Jacka po obřadu bude stejně plno, a to až do pozdního večera.

Bosch už byl na tolika pohřbech vysloužilých detektivů, že je přestal počítat. Jeho generace pomalu začínala prohrávat válku se stářím. Tenhle obřad však byl výjimečný. Pohřbu se účastnila dokonce čestná stráž LAPD a dudáci. John Jack si je samozřejmě díky svému postavení na oddělení zasloužil. Hřbitovem se nesly smutné tóny písně „Amazing Grace“ a přelévaly se přes zeď, která ho dělila od filmových studií Paramount.

Když spustili rakev a lidé se začali vracet k autům, přešel Bosch přes trávník k místu, kde zůstala sedět Margaret. Na klíně měla složenou vlajku. Když Bosche spatřila, usmála se na něj.

„Harry, vidím, že jsi dostal můj vzkaz,“ řekla. „Jsem ráda, že jsi přišel.“

NOČNÍ OHEŇ

„Jinak to snad ani nešlo,“ odpověděl Bosch.

Sklonil se k ní, políbil ji na tvář a stiskl ruku.

„Byl to správný chlap, Margaret,“ řekl. „Moc jsem se toho od něj naučil.“

„To byl,“ přikývla. „A ty jsi byl jeho oblíbenec. Byl moc pyšný na všechny případy, které jsi uzavřel.“

Bosch se otočil a podíval se do hrobu. Vypadalo to, že rakev Johna Jacka je z nerezové oceli.

„Tu si vybral sám,“ řekla Margaret. „Tvrdil, že vypadá jako kulka.“

Bosch se usmál.

„Je mi líto, že jsem za ním nestačil přijít, než umřel,“ řekl.

„To nevádí, Harry,“ zavrtěla hlavou. „Řešil jsi přece to koleno. Jak jsi na tom?“

„Lepší se to každým dnem. Za chvíli už to zvládnu bez hole.“

„Když Johnu Jackovi operovali kolena, tvrdil, že je to jako hypotéka na život. To bylo před patnácti lety.“

Bosch jen přikývl. Napadlo ho, že on už tuhle hypotéku asi nestihne splatit.

„Půjdeš na chvíli k nám?“ zeptala se Margaret. „Něco tam na tebe čeká. Od něj.“

Bosch se na ni podíval.

„Od něj?“

„Uvidíš. Tohle bych nikomu jinému nedala.“

Bosch viděl, jak se členové rodiny shromáždili u dvou dlouhých limuzín zaparkovaných podél silnice. Měl dojem, že tam stojí nejméně dvě generace.“

„Můžu tě doprovodit k autu?“ zeptal se Bosch.

„To budeš hodný, Harry,“ přikývla Margaret.

2

Bosch se ráno u Gelsona stavil pro třešňový koláč, proto přijel na pohřeb pozdě. Teď ho přinesl do rodinného domku na Orange Grove, kde spolu téměř padesát let žili John Jack a Margaret Thompsonovi. Položil ho na stůl v jídelně vedle dalších talířů a táčů s jídlem.

Dům byl plný lidí. Bosch se s několika pozdravil, potřásl jim pravicí a postupně se davem prodíral s cílem najít Margaret. Našel ji v kuchyni. Měla na sobě zástěru a právě vytahovala z trouby horký plech. Zjevně potřebovala něco dělat.

„Harry,“ pozdravila ho. „Přinesl jsi ten koláč?“

„Ano,“ přikývl. „Dal jsem ho na stůl.“

Otevřela zásuvku a podala Boschovi nůž a dortovou lopatku.

„Co jsi mi chtěla dát?“ zeptal se Bosch.

„Hezky vydrž,“ odpověděla Margaret. „Nejdřív rozkrájej ten koláč a pak jdi do John Jackovy pracovny. Na konci chodby doleva. Je to na jeho stole, uvidíš to hned.“

Bosch se vrátil do jídelny a nožem, kterým mu dala, rozkrájel koláč na osm dílků. Pak se prodral mezi lidmi shromážděnými v obýváku na chodbu vedoucí k domácí pracovně Johna Jacka. Nebyl tady poprvé. Když před lety společně pracovali na případech, chodíval Bosch k Thompsonům na pozdní večeře, které jim Margaret připravovala. Po jídle ještě s Johnem Jackem řešili další kroky. Bosch si občas ustlal na gauči v pracovně a na pár hodin si zdříml, aby se mohl co nejdřív vrátit k případu. Dokonce měl ve skříni náhradní oblečení. Margaret mu v koupelně pro hosty nechávala čistý ručník.

NOČNÍ OHEŇ

Dveře byly zavřené a Bosch z nějakého důvodu zaklepal, i když věděl, že uvnitř nikdo není.

Otevřel dveře a vešel do malé a přeplněné pracovny. Dvě stěny byly plné polic, u třetí stál pod oknem stůl. Naproti němu ještě stále jeho gauč. Na zelené podložce na stole ležela tlustá umělohmotná složka a v ní deset centimetrů silný svazek dokumentů.

Byl to spis k případu vraždy.

BALLARDOVÁ

3

Ballardová bez mrknutí oka pohledem zkoumala ostatky lidského těla. Zápach benzínu a spáleného masa byl takhle zblízka téměř nesnesitelný, ale ona vydržela. Dokud nepřijedou experti od hasičů, měla celé místo činu na starost. Nylonový stan se doslova roztekl a zhroutil se na oběť. Na místech, kde neprohořel, zůstal těsně přilepený k tělu. Zdálo se, že mrtvý klidně spal, a Ballardová uvažovala, co způsobilo, že se neprobudil. Zároveň věděla, že stačí počkat na výsledky toxikologického vyšetření. Třeba oběť vůbec nic necítila.

Ballardové bylo jasné, že jí tenhle případ nezůstane, ovšem i tak vytáhla telefon a začala fotit mrtvého i místo činu, a to včetně detailů převráceného kempinkového ohřívače, který zřejmě požár způsobil. Pak na mobilu spustila aplikaci s aktuálním počasím a zjistila, že v tuto chvíli je teplota v Hollywoodu 11 stupňů. Tuto informaci připíše do hlášení, které přepoše hasičům, konkrétně jednotce, která má na starosti vyšetřování případů s podezřením na žhářství.

Pak odstoupila a rozhlédla se. Bylo čtvrt na čtyři ráno a na Cole Avenue neviděla žádné lidi s výjimkou několika bezdomovců, kteří se vysoukali ze stanů a kartónových doupat lemuujících chodník vedoucí podél sportovního areálu s názvem Hollywood Recreation Center. S vytřeštěnýma očima a zmateným výrazem sledovali probíhající vyšetřování smrti jednoho ze svých kolegů.

„Jak jsme se o tom dozvěděli?“ zeptala se Ballardová.

Stan Dvorek, velitel hlídky, který ji zavolal, přistoupil blíž. Pracoval na noční směně déle než kdokoli jiný z hollywoodského

oddělení – víc než deset let. Kolegové z noční mu říkali „Vykopávka“, ale jen za jeho zády.

„Zavolali nás hasiči,“ odpověděl. „Dostali zprávu z dispečinku. Někdo jel kolem autem, viděl oheň a nahlásil požár.“

„Zapsal někdo, jak se jmenoval?“ zeptala se Ballardová.

„Nepředstavil se. Jenom to nahlásil, zavěsil a asi jel dál.“

„To je hezké.“

Na místě ještě pořád stála dvě hasičská auta. Nemusela jet hasit hořící stan daleko, jen tři bloky ze stanice číslo 27. Posádky obou vozidel stály venku a čekaly, až je někdo vyslechne.

„Já si vezmu ty hasiče,“ prohlásila Ballardová. „Ty bys mohl vzít svoje chlapy a poptat se tady těch lidí, jestli někdo něco neviděl.“

„A nemají to dělat detektivové od hasičů?“ opáčil Dvorek. „Jestli někoho užitečného najdeme, budou ho pak vyslýchat znovu.“

„Byli jsme tady první, Devo. Máme nějaká pravidla.“

Ballardová odešla, čímž debatu ukončila. Dvorek je sice velitel hlídky, ale na místě činu velela Ballardová. Dokud nezjistí, že požár, který měl za následek jedno úmrtí, byla jen nehoda, musí se chovat, jako by zde došlo ke zločinu.

Přešla k čekajícím hasičům a zeptala se, která z posádek dorazila jako první. Pak se zeptala šesti hasičů z prvního vozu, co viděli. Dostala od nich jen velmi stručné informace. Když hasiči přijeli, stan už skoro sám dohořel. Nikdo nikoho neviděl ani u ohně, ani v neďalekém parku. Žádné svědky, žádné podezřelé. Zbývající plameny dorazili hasičím přístrojem z auta a oběť byla okamžitě prohlášena za mrtvou, proto ji nepřevezli do nemocnice.

Ballardová se následně prošla kus na obě strany od stanu a hledala kamery. Tábor bezdomovců se táhl podél basketbalových hřišť umístěných na kraji parku. Tam žádné bezpečnostní kamery nebyly. Na západní straně Cole Avenue stála řada přízemních obchodů a půjčoven kulis a vybavení, které živil filmový a televizní průmysl. Tady Ballardová několik kamer našla, ale tušila, že jsou to buď atrapy, nebo že zabírají ulici z úhlu, který jí ve vyšetřování nepomůže.

Když se vrátila na místo činu, spatřila Dvoreka, jak cosi řeší se dvěma uniformovanými policisty. Ballardová je znala z porad ranní směny hollywoodského oddělení.

NOČNÍ OHEŇ

„Máš něco?“ zeptala se Ballardová.

„Klasika,“ zavrtěl hlavou Dvorek. „*Nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel, vím kulový.* Ztráta času.“

Ballardová přikývla. „Ale zkusit jsme to museli,“ řekla.

„Tak kde je sakra ten detektiv od hasičů?“ zeptal se Dvorek. „Potřebuju poslat svoje lidi zpátky na ulici.“

„Poslední info bylo, že je na cestě. Nemají čtyřiaadvacetihodinovou službu, museli zavolat lidi, kteří mají domácí pohotovost.“

„Ježíši, tak to tu budeme trčet do rána. Zavolala jsi už aspoň koronera?“

„Ten je taky na cestě. Klidně si vezmi půlku lidí a jeďte. Stačí, když mi tady necháš jedno auto.“

„Tak jo.“

Dvorek odešel vydat rozkazy policistům. Ballardová se vrátila k místu požáru a znovu si prohlížela stan, který se přilepil na mrtvého muže a nyní ho halil jako smuteční rubáš. Dlouze a upřeně na něj hleděla, když najednou periferně zahlédla pohyb. Zvedla hlavu a spatřila, že z přístřešku postaveného z modré igelitové plachty přivázané k plotu basketbalového hřiště vylézá žena a mladá dívka. Ballardová k nim rychle přešla a nasměrovala je od mrtvého.

„Zlatíčko, tam teď radši nechod,“ řekla dívka. „Pojď tudy.“

Odvedla obě po chodníku až na konec tábora.

„Co se stalo?“ zeptala se žena.

Ballardová odpověděla a zároveň si prohlížela malou dívku.

„Uhořel tu člověk,“ řekla. „Neviděly jste něco? Došlo k tomu asi před hodinou.“

„Spaly jsme,“ zavrtěla hlavou žena. „Malá musí ráno do školy.“

Dívka ani teď nic neřekla.

„A proč nejste v nějakém azylovém domě?“ zeptala se Ballardová. „Tady je to nebezpečné. Ten oheň se klidně mohl rozšířit.“

Podívala se z matky na dceru.

„Kolik je ti?“

Dívka měla velké hnědé oči a hnědé vlasy a taky trochu nadváhu. Žena se postavila před ni a odpověděla: „Neberte mi ji, prosím vás.“

Ballardová četla v ženiných hnědých očích úpěnlivou prosbu.

MICHAEL CONNELLY

„Kvůli tomu tady nejsem. Jde mi jenom o to, aby se jí nic nestalo. Vy jste její matka?“

„Ano. Je to moje dcera.“

„Jak se jmenuje?“

„Amanda, říkám jí Mandy.“

„A jak je stará?“

„Čtrnáct.“

Ballardová se k dívce sklonila, aby mohla mluvit přímo k ní. Dívka sklopila oči.

„Mandy? Jsi v pořádku?“

Přikývla.

„Chtěla bys, abych vás zkusila s mámou dostat do azylového domu pro matky s dětmi? Možná by to bylo lepší než tady.“

Mandy se podívala na matku a nespustila z ní zrak, když odpověděla.

„Ne. Já chci zůstat s mámou tady.“

„Já jsem vás nechtěla rozdělit. Když budete chtít, můžete jít spolu.“

Dívka znovu zvedla oči k matce v tiché prosbě o radu.

„Když nás tam odvedete, vezmou mi ji,“ řekla matka. „To prostě vím.“

„Ne, já zůstanu tady,“ řekla dívka rychle.

„Dobře,“ pokrčila rameny Ballardová. „Nebudu nic podnikat, ale podle mě byste tady neměly být. Ani pro jednu z vás to tady není bezpečné.“

„Bezpečné to není ani v azyláku,“ řekla matka. „Strašně se tam krade.“

Ballardová vytáhla vizitku a podala jí ženě.

„Kdybyste něco potřebovaly, zavolejte,“ řekla. „Dělám noční směny. Kdyby něco, zastavím se.“

Matka si vizitku vzala a přikývla. Ballardová už obrátila myšlenky zpátky k případu. Otočila se a ukázala na místo činu.

„Znaly jste ho?“ zeptala se.

„Trochu,“ odpověděla matka. „On se o ostatní moc nestaral.“

„A znala jste ho jménem?“

„Jo, myslím, že se jmenoval Ed. Říkal si Eddie.“

NOČNÍ OHEŇ

„Dobře. Bydlel tady dlouho?“

„Pár měsíců. Říkal, že se přesunul z Nejsvětější svátosti, kde na něj bylo moc lidí.“

Ballardová věděla, že kostel Nejsvětější svátosti na Sunset Boulevardu umožňuje bezdomovcům přespávat na schodech před vchodem. Často kolem jezdila a věděla, že v noci tam stojí spousta stanů a provizorních přístřešků, které po svítání zmizí dřív, než začne bohoslužba.

Hollywood se za tmy měnil, hlavně když zhasly všechny zářící neony. Ballardová tu změnu viděla každou noc. Město se proměnilo v bojiště plné lovců a jejich obětí. Každý, kdo se ocitl venku, patřil do jedné z těchto skupin. Jediné bezpečné místo bylo najednou za zamčenými dveřmi, zatímco venku se pohybovali jen lidé, které nikdo nechtěl. Ballardová si dodnes pamatovala slova básníka, který kdysi sloužil noční. Nazval je *lidskými laskavci, kteří jdou, kam je vítr zanes*e.

„Měl třeba s lidmi tady nějaké spory?“ zeptala se.

„Nevšimla jsem si,“ odpověděla matka.

„Viděla jste ho včera večer?“

„Asi ne. Když jsme šly spát, určitě tady nebyl.“

Ballardová se podívala na Amandu, aby zjistila, jestli nechce taky odpovědět, ale vyrušil ji hlas přicházející zpoza ní.

„Detektive?“

Ballardová se otočila. Byl to jeden z Dvorekových policistů. Jmenoval se Rollins. Byl na oddělení nový, jinak by ji neoslovil tak formálně.

„Copak?“

„Jsou tady vyšetřovatelé od hasičů. Chtějí...“

„Jo, hned jsem tam.“

Otočila se zpátky k ženě a její dceři.

„Děkuju,“ řekla. „A opravdu mi můžete kdykoli zavolat.“

Když Ballardová zamířila zpátky k mrtvému a specialistům na vyšetřování požárů, znovu si vzpomněla na verš o laskavcích. Kdysi si ho přečetla na záznamu z terénního výslechu a později se dozvěděla, že policista, který byl jeho autorem, viděl v Hollywoodu tolik smutku a temnoty, že si nakonec vzal život.

4

Detektivové od hasičů se jmenovali Nuccio a Spellman. Podle protokolu Hasičského záchranného sboru L.A. měli na sobě modré kombinézy s odznakem LAFD na náprsní kapse a nápisem VYŠETŘOVATEL na zádech. Nuccio byl velitel a taky to Ballardové okamžitě oznámil. Oba muži jí podali ruku a pak Nuccio prohlásil, že přebírají vyšetřování. Ballardová jim vysvětlila, že při zběžném prohledání tábora bezdomovců nenašli žádné svědky a že na Cole Avenue neobjevila kamery, které by zabíraly požár, jenž nakonec zabíjel. Pak jim řekla, že na místo činu už jede auto koronera a taky kriminalistů z laboratoře LAPD.

Nuccio se tvářil, jako by ho nic z toho nezajímalo. Podal Ballardové vizitku se svou e-mailovou adresou a požádal ji, aby mu přepsala hlášení o úmrtí, které musí sepsat, až se vrátí na stanici.

„To je všechno?“ zeptala se Ballardová. „Nic jiného nepotřebujete?“

Věděla, že experti na vyšetřování požárů LAFD mají policejní i detektivní výcvik a čeká se od nich, že provedou podrobné vyšetřování jakéhokoli případu, v rámci kterého uhořel člověk. Taky si dobře uvědomovala, že mezi nimi a detektivy LAPD existuje stejná soutěživost jako mezi starším a mladším bratrem. Vyšetřovatelům od hasičů se jednoduše nelíbilo, že jsou ve stínu LAPD.

„To je všechno,“ přikývl Nuccio. „Vy mi pošlete hlášení a já vám na stejný mail dám vědět, jak to vypadá.“

„Pošlu vám ho nejpozději ráno,“ odpověděla Ballardová. „Máme vám tady nechat strážníky?“

„Jasně. Stačí jeden nebo dva. Ať nás trochu hlídají.“

NOČNÍ OHEŇ

Ballardová přešla k Rollinsovi a jeho partákovi Randolphovi, kteří čekali u auta na další instrukce. Řekla jim, aby zůstali a hlídali místo činu, dokud na něm neskončí vyšetřování.

Pak Ballardová zavolala mobilem do kanceláře velitele směny hollywoodského oddělení a nahlásila, že odjíždí z místa činu. Službu měl poručík Washington. Přišel jako nová posila z oddělení ve Wilshiru. I když už na třetí směně, jak se noční oficiálně říkalo, dříve pracoval, na specifika hollywoodského oddělení si teprve zvykal. Na většinu jiných oddělení se toho totiž po půlnoci moc nedělo, což se o Hollywoodu říct nedalo. Proto se mu taky někdy říkalo *noční show*.

„LAFD už mě tady nepotřebuje, poručíku,“ řekla Ballardová.

„Jak to tam vypadá?“ zeptal se Washington.

„Jako by ten chlap ve spánku nohou převrátil benzínový ohřívač. Ale nemáme svědky a nejsou tady kamery. Aspoň my jsme teda žádné nenašli a vyšetřovatelé od hasičů se už asi nepředřou.“

Washington se na chvíli odmlčel, než se rozhodl.

„Dobře, vraťte se zpátky na stanici a sepište to,“ řekl nakonec. „Jestli si to chtějí řešit sami, mají to mít.“

„Rozkaz,“ odpověděla Ballardová. „Jedu.“

Zavěsila a šla za Rollinsem s Randolphem, aby jim oznámila, že odjíždí a že kdyby se objevilo něco nového, mají jí zavolat na stanici.

Ve čtyři hodiny ráno trvala cesta na stanici jen pět minut. Vzadu na parkovišti nikdo nebyl. Ballardová kartou odemkla zadní vchod a šla do kanceláře detektivů delší cestou, aby se mohla stavit u Washingtona ve služební místnosti. Tohle bylo teprve jeho druhé místo a šlo to poznat. Ještě stále se učil. Ballardová se u něj stavovala dvakrát i třikrát za směnu, aby se lépe poznali. Jejím nadřízeným byl oficiálně Terry McAdams, detektiv poručík oddělení, ale toho prakticky nevidala, protože pracoval přes den. Jejím skutečným velitelem se tedy stal Washington a ona si s ním chtěla vybudovat dobrý vztah.

Washington seděl za stolem a díval se na obrazovku, na níž viděl polohu každého policisty oddělení díky čidlům GPS, kterými byli vybavení. Byl to vysoký Afroameričan s oholenou hlavou.

„Jak to jde?“ zeptala se Ballardová.

MICHAEL CONNELLY

„Na západní frontě klid,“ odpověděl Washington.

Přimhouřenýma očima sledoval konkrétní místo na obrazovce. Ballardová obešla stůl, aby se rovněž podívala.

„Co to je?“ zeptala se.

„Mám tři jednotky na křižovatce Seward Street a Santa Monica Boulevard,“ řekl Washington. „A nikdo je tam neposlal.“

Ballardová ukázala prstem. Oddělení mělo na starost prostor rozdělený na pětatřicet zón, kterým se říkalo okrsky. Ty byly pro změnu sjednocené do sedmi oblastí tak, aby se v každé vždy nacházelo jedno služební auto. Několik dalších aut na oddělení pak mělo nastavené pole působnosti na všech sedm oblastí. Jedno takové řídil například seržant Dvorek.

„V tom místě se vám stýkají tři oblasti,“ řekla. „A zároveň tam stojí non-stop občerstvení, kde dělají skvělé *mariscos*, to jsou škeble. Všichni si tam můžou zajet na kód sedm, aniž by opustili svoji určenou oblast.“

„Chápu,“ přikývl Washington. „Díky, Ballardová. Jsem rád, že to vím.“

„Není zač. Jdu do kuchyňky nechat překapat čerstvé kafe. Dáte si?“

„Ballardová, o tom občerstvení a škeblích jsem možná nevěděl, ale o vás toho vím víc. Nemusíte mi nosit kafe, zvládnou to sám.“

Ballardovou tato odpověď překvapila a okamžitě měla chuť zeptat se, co přesně o ní ví. Neudělala to.

„Jasně,“ odpověděla.

Vrátila se na chodbu a zahnula doleva ke kanceláři detektivů. Přesně jak čekala, velká místnost, v níž měli stoly všichni členové jednotky, byla zcela opuštěná. Ballardová mrkla na hodiny na stěně a zjistila, že do konce směny jí zbývají více než dvě hodiny. Měla tedy spoustu času, aby mohla sepsat hlášení o úmrtí následkem požáru. Vykročila k buňce v zadním rohu, kterou většinou využívala. Měla z ní dokonalý výhled na celou místnost a okamžitě viděla každého příchozího.

Když prve obdržela hlášení o požáru, nechala notebook otevřený. Teď zůstala chvíli stát u stolu, než si nakonec sedla. Někdo jí změnil frekvenci na malém rádiu, které si obvykle pokládala vedle počítače. Místo zpravodajské stanice KNX 1070, kterou poslouchala,

NOČNÍ OHĚŇ

bylo rádio naladěné na KJAZ 88,1. Někdo jí rovněž odsunul notebook na stranu a doprostřed stolu položil vybledlou modrou složku – spis s případem vraždy, často nazývaný kniha vražd. Otevřela ji a na stránce s obsahem našla přilepený lísteček.

Abyste neřekla, že jsem vám nikdy nic nedal.

B

PS: Jazz vám udělá líp než zprávy.

Ballardová lísteček sundala, protože zakrýval jméno oběti.

John Hilton 17/1/66– 3/8/90

Ballardová našla část spisu s fotografiemi, aniž by se musela podívat do obsahu. Otočila několik částí plných hlášení scvaknutých ocelovými kroužky, až našla fotky chráněné průhlednou fólií. Byl na nich mladík zhroucený na předním sedadle auta s průstřelem lebky za pravým uchem.

Chvíli si fotky prohlížela a pak šanon zavřela. Vytáhla telefon, vyhledala číslo, vytočila, a zatímco čekala, mrkla na hodinky. V telefonu se však rychle ozval mužský hlas. Ballardové nepřipadalo, že by patřil člověku, kterého probudila z hlubokého spánku.

„Tady Ballardová,“ řekla. „Vy jste byl dneska na stanici?“

„No, jo, stávil jsem se asi před hodinou,“ odpověděl Bosch. „Nebyla jste tam.“

„Měla jsem výjezd. Odkud je ten spis?“

„Asi by se dalo říct, že byl tak trochu nezvěstný. Včera jsem byl na pohřbu svého prvního partáka z oddělení vražd. Toho, který mě zaučoval. Zemřel a já jsem mu šel na pohřeb a pak mi jeho žena, vdova po něm, dala u něj doma tenhle spis. Chtěla, abych ho vrátil. Tak jsem ji poslechl. Vrátil jsem ho vám.“

Ballardová šanon znovu otevřela a přečetla si shrnutí případu nad obsahem.

„George Hunter byl váš parták?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Bosch. „Můj parták byl John Jack Thompson. Původně to nebyl jeho případ.“

MICHAEL CONNELLY

„Nebyl to jeho případ, ale ten spis ukradl, když odešel do důchodu.“

„Já bych úplně neřekl, že ho ukradl.“

„A jak byste to řekl?“

„Řekl bych to tak, že převzal vyšetřování případu, na kterém nikdo nepracoval. Přečtete si chronologii, zjistíte, že se na něj jenom prášilo. Detektiv, který případ původně dostal, asi odešel do důchodu a pak už s ním nikdo nic nedělal.“

„A kdy šel do důchodu Thompson?“

„V lednu 2000.“

„Sakra, a to ho měl celou dobu u sebe? Je to skoro dvacet let.“

„Vypadá to tak.“

„Tak to je fakt na pytel.“

„Hele, já nechci Johna Jacka obhajovat, ale podle mě se tomu případu věnoval víc, než kdyby ho dostal na stůl někdo z oddělení zneuvoťvřených odložených případů. Ti řeší hlavně případy, kde se dá využít DNA, což tenhle není. Kdyby si ho John Jack nevezal, dali by ho stranou a dál by se na něj prášilo.“

„Takže víte, že DNA tam nehraje roli? A četl jste si chronologii?“

„Jo. Četl jsem ten spis celý. Začal jsem, když jsem se vrátil z toho pohřbu, a jakmile jsem dočetl, odnesl jsem ho vám.“

„A proč jste ho odnesl mně?“

„Protože máme nějakou dohodu, ne? Už si nevzpomínáte? Máme spolu dělat na případech.“

„Takže vy na tomhle chcete dělat společně?“

„No, tak nějak.“

„Co to znamená?“

„Mám ještě nějaké jiné věci. Nějaké doktory. A netuším, kolik...“

„Jaké doktory?“

„Teď mi spravili koleno a mám ještě rehabilitace a teoreticky by mohly přijít komplikace. Takže si nejsem jistý, jak moc se tomu případu budu moct věnovat.“

„A proto jste ho hodil na mě. Přeladil jste mi rádio a hodil jste mi případ jako psovi kost.“

„Ne, chci vám pomoci a pomůžu vám. John Jack byl můj učitel. A naučil mě jedno pravidlo.“

NOČNÍ OHEŇ

„Jaké pravidlo?“

„Brát každý případ osobně.“

„Cože?“

„Když člověk bere každý případ osobně, tak se zdravě naštvě. Zapálí to v něm oheň. Dá mu to tu trochu energie navíc, kterou potřebuje, aby ho dotáhl do konce.“

Ballardová se nad tím zamyslela. Chápala jak to myslí, ale věděla, že je to velmi nebezpečný přístup k životu i práci.

„A určitě říkal *každý případ*?“

„*Každý případ*,“ odpověděl Bosch.

„Takže jste ten spis přečetl stránku po stránce?“

„Ano. Zabralo mi to asi šest hodin. Musel jsem si udělat pár přestávek. Potřebuju pravidelně chodit a cvičit s kolenem.“

„A co na tom případu bral osobně John Jack?“

„Nevím. Nic jsem nenašel. Ale vím, že se naučil najít něco osobního opravdu v každém případě. Když to najdete, mohlo by se vám podařit ho vyřešit.“

„Když to *najdu...jako já*?“

„No dobře, tak *my*. Ale jak jsem říkal, já už jsem hledal.“

Ballardová listovala částmi spisu, až se znovu dostala k oddílům s fotografiemi v průhledném plastu.

„Já nevím,“ řekla. „Mně to připadá jako ztracený čas. Jestli to nevyřešil George Hunter a pak ani John Jack Thompson, proč si myslíte, že nám se to povede?“

„Protože vy to máte v sobě,“ odpověděl Bosch. „Ten oheň. Spolu to zvládneme a ten kluk se konečně dočká spravedlnosti.“

„Nezačínajte tady s nějakou spravedlností. Tyhle kecy nesnáším, Boschi.“

„Dobře, už mlčím. Ale aspoň si přečtete tu chronologii a prolistujte zbytek, než se rozhodnete, jo? Jestli pak nebudete chtít pokračovat, tak nevádí. Buď spis odevzdejte, nebo mi ho vraťte. Budu na tom dělat sám. Až se k tomu dostanu.“

Ballardová nejprve neodpověděla. Musela si to rozmyslet. Věděla, že správný postup by byl odevzdat spis na jednotce znovuotevřených odložených případů, vysvětlit jim, že se našel po Thompsonově smrti, a nechat vše na nich. Ale Bosch měl pravdu v tom, že

MICHAEL CONNELLY

ve výsledku by případ skončil někde na polici, kde by se na něj dál prášilo.

Znovu se podívala na fotky. Při zběžném přečtení jí to přišlo jako obyčejná krádež drog. Oběť v autě zastaví, zaplatí a místo heroínu nebo jiné drogy, dostane kulku do hlavy.

„Ještě mě napadla jedna věc.“

„Jaká?“ zeptala se Ballardová.

„Kulka. Je pořád v evidenci. Musíte ji projet NIBINem, jestli se něco neobjeví. V roce 1990 ta databáze ještě neexistovala.“

„To je ale střelba hodně naslepo. Neberte si to osobně.“

Věděla, že v celostátní databázi jsou jedinečné balistické detaily kulek a nábojnic, které se našly na místech činu, ale data v ní nebyla ani zdaleka kompletní. Data k jednotlivým kulkám se musela zadat ručně, teprve pak bylo možné provést srovnání. Většina policejních oddělení, včetně LAPD, je zadávala s velkým zpožděním. Na druhou stranu byla pravda, že databáze vznikla na začátku století a množství dat v ní každým rokem rostlo.

„Je to lepší než nevystřelit vůbec,“ namítl Bosch.

Ballardová neodpověděla. Podívala se na spis a přejela nehtem směrem nahoru přes tlustý svazek dokumentů. Vydalo to nepřijemný řezavý zvuk.

„Tak jo,“ řekla nakonec. „Přečtu si ho.“

„Dobře,“ odpověděl Bosch. „Dejte vědět, co si o tom myslíte.“

BOSCH

5

Bosch tiše vklouzl do poslední řady soudní síně číslo 106, přičemž na sebe upoutal pozornost pouze soudce, který na něj lehce kývl. Už to bylo několik let, ale v minulosti rozhodoval soudce Paul Falcone o několika Boschových případech. Bosch ho také nejednou uprostřed noci probudil s žádostí o povolení k prohlídce.

Kousek od pultu vedle obžaloby a obhájce spatřil Bosch svého nevlastního bratra Mickeyho Hallera. Vyslychal svého svědka. Bosch to věděl, protože celý případ denně sledoval online a v novinách a dnes měla zdánlivě ztracený případ převzít obhajoba. Haller hájil muže obviněného z vraždy soudce Waltera Montgomeryho, který předsedal soudu vyšší instance. Toho měl údajně zabít v městském parku ani ne blok od soudní síně, v níž zasedal. Proti obžalovanému Jeffreyemu Herstadtovi svědčily důkazy založené na analýze DNA a kromě toho se k vraždě ochotně přiznal na kameru.

„Doktore, abychom si to ujasnili,“ pronesl Haller ke svědkovi, který seděl nalevo od soudce. „Vy tvrdíte, že psychické problémy, které Jeffrey má, vyústily v paranoidní představu, že pokud se ke zločinu *nepřizná*, hrozí mu fyzický trest?“

Muž na svědecké lavici byl asi šedesátník s bílými vlasy a plnovousem překvapivě poněkud tmavšího odstínu. Bosch nestihl jeho přísahu, takže nevěděl, jak se jmenuje. Pro jeho profesionální chování a vzhled mu Harry dal jméno *Freud*.

„Přesně takový může být výsledek schizoafektivní poruchy,“ odpověděl Freud. „Symptomy jsou shodné se schizofrenií a pacient trpí halucinacemi a poruchami nálad, jako mániemi, depresemi a taky paranoidními představami. Ty způsobí, že se psychika začne

MICHAEL CONNELLY

bránit, což může navenek vypadat jako souhlas a příkyvování, které je vidět na záznamu s příznáním.“

„Takže když Jeffrey během celého výslechu příkyvoval a souhlasil s detektivem Gustafsonem, snažil se jen... snažil se vyhnout bolesti?“ zeptal se Haller.

Bosch si všiml, že opakovaně nazval obžalovaného křestním jménem, čímž ho zcela vypočítavě chtěl porotě zlidštit.

„Přesně tak,“ odpověděl Freud. „Chtěl ten výslech přežít bez újmy na zdraví. Detektiv Gustafson byl autorita, která měla v rukou jeho osud. Jeffrey si to uvědomoval a já jeho strach na záznamu velmi dobře vidím. V duchu si připadal ohrožený a chtěl přežít.“

„Což ho přimělo říkat to, co od něj detektiv Gustafson chtěl slyšet?“ zeptal se Haller, přestože to bylo spíš konstatování.

„Správně,“ odpověděl Freud. „Začalo to zdánlivě nesouvisějícími otázkami: *Znal jste ten park? Už jste v něm někdy byl?* Pak detektiv samozřejmě přistoupil k závažnějším otázkám: *Zabil jste soudce Montgomeryho?* To už byl Jeffrey mimo, takže ochotně odpověděl: *Ano, udělal jsem to.* Já bych to ale neklasifikoval jako dobrovolné přiznání. Vzhledem k situaci nebylo svobodné, nevynucené, ani pronešené plně při smyslech. Dá se považovat za získané pod nátlakem.“

Haller nechal ten výraz chvíli viset ve vzduchu a předstíral, že něco hledá v poznámkách, které měl přicvaknuté k deskám. Pak stočil výslech jiným směrem.

„Doktore, co přesně je katatonická schizofrenie?“ zeptal se.

„Je to druh schizofrenie, při kterém postiženou osobu může během stresových situací zdánlivě postihnout záchvat nebo stav, který se nazývá negativismus či rigidita,“ odpověděl Freud. „Projevuje se to tak, že se člověk odmítá pohnout a nereaguje na pokyny.“

„Kdy se to stává, doktore?“

„Když je organismus vystaven velkému stresu.“

„Odpovídá to situaci, kterou jste viděl na konci výslechu detektiva Gustafsona?“

„Ano, dle mého profesionálního názoru postihl vyslýchaného záchvat, o němž detektiv zpočátku nevěděl.“

Haller požádal soudce Falconea, jestli by mohl přehrát zmíněnou část Herstadtova výslechu. Bosch už ho viděl celý, protože poté,

NOČNÍ OHĚŇ

co ho obžaloba přednesla u soudu jako důkaz, stal se veřejným a byl k dispozici na internetu.

Haller pustil záznam od dvacáté minuty, kde se Herstadt zdánlivě fyzicky i psychicky vypnul. Seděl jako přikovaný, ztuhlý, katatonický a prázdně zíral na stůl. Neodpověděl na několik Gustafsonových otázek a detektivovi brzy došlo, že se něco stalo.

Gustafson zavolal zdravotníky, kteří dorazili prakticky okamžitě. Změřili Herstadtovi puls, tlak i hodnoty kyslíku v krvi a konstatovali, že má záchvat. Převezli ho do okresní nemocnice USC Medical Center, kde mu poskytli další pomoc a následně ho umístili do vězeňského pokoje. Výslech už nepokračoval. Gustafson měl, co potřeboval, tedy videozáznam, na kterém Herstadt říká: *Udělal jsem to*. Příznání bylo o týden později podpořeno fyzickým důkazem, neboť za nehtem soudce Montgomeryho se našla tkáň, která se shodovala s Herstadtovou DNA.

Když video dohrálo, pokračoval Haller ve výslechu svého experta z oboru psychiatrie.

„Co jste tam viděl, doktore?“

„Viděl jsem muže s katatonickým záchvatem.“

„A co ho mohlo vyvolat?“

„Je zcela zřejmé, že ho vyvolal stres. Detektiv se ho ptal na vraždu, k níž se přiznal, ale kterou dle mého názoru nespáchal. To by vystresovalo každého, u paranoidního schizofrenika to však vyvolalo akutní stav.“

„A, doktore, když jste si procházel složku s případem, zjistil jste, že měl Jeffrey záchvat také jen pár hodin před vraždou soudce Montgomeryho?“

„Ano. Přečetl jsem si hlášení o incidentu, k němuž došlo asi devadesát minut před vraždou a při kterém byl Jeffrey ošetřován v kavárně, protože u něj došlo k záchvatu.“

„A znáte detaily toho incidentu, doktore?“

„Ano. Jeffrey podle všeho vešel do Starbucksu a objednal si kávu. Pak ale zjistil, že nemá peníze. Nechal peněženku na ubytovně. Když to řekl prodavači, začal se cítit ohrožený a došlo k záchvatu. Přijela záchranka a zdravotníci potvrdili, že šlo skutečně o záchvat.“

„Odvezli ho do nemocnice?“

MICHAEL CONNELLY

„Ne, záchvat ustoupil a on další léčbu odmítl. Odešel normálně po svých.“

„Takže došlo ke dvěma záchvatům – před vraždou i po vraždě, kterou zde projednáváme. Devadesát minut před ní a zhruba dvě hodiny po ní. Oba záchvaty podle vás vyvolal stres. Říkám to správně?“

„Ano, správně.“

„Doktore, považujete vraždu, při které oběť třikrát bodnete do horní poloviny těla, za stresující událost?“

„Velmi stresující.“

„Víc stresující, než když si objednáte kávu a zjistíte, že nemáte peníze?“

„Ano, mnohem víc.“

„A vyvolá dle vašeho názoru větší stres skutečnost, že pácháte brutální vraždu, než že se vás na brutální vraždu někdo ptá?“

Žalobce vznesl námitku s tím, že Haller chce od doktora vyjádření mimo jeho odbornost a dožaduje se spekulací. Soudce souhlasil a vyzval svědka, aby neodpovídal, ovšem Haller už se ke své pointě dostal.

„Dobře, doktore, pojďme dál,“ řekl Haller. „Zeptám se vás na něco jiného. Viděl jste v průběhu práce na tomto případu vůbec nějaké hlášení nebo zprávu, z níž by vyplývalo, že by Jeffrey Herstadt měl při páchání vraždy záchvat?“

„Ne, neviděl.“

„A je vám známo, že by měl Jeffrey záchvat, když ho v Grand Parku nedaleko místa činu zastavila policie?“

„Ne, o ničem takovém nevím.“

„Děkuji vám, doktore.“

Haller oznámil soudci, že si vyhrazuje právo svědka znovu předvolat, a pak předal doktora obžalobě. Soudce Falcone chtěl ještě před křížovým výslechem nařídít přestávku na oběd, ovšem žalobkyně, v níž Bosch poznal zástupkyni nejvyššího státního návladního Susan Saldanovou, slíbila, že jí na výslech doktora stačí pár minut. Soudce jí tedy dovolil pokračovat.

„Dobrý den, doktore Steine,“ řekla a prozradila tak Boschovi alespoň polovinu psychiatrova jména.

NOČNÍ OHĚŇ

„Dobrý den,“ odpověděl Stein obezřetně.

„Chtěla bych si promluvit o něčem jiném, co se týká obžalovaného. Víte, jestli mu byl po zatčení a během následné léčby v okresní nemocnici odebrán vzorek krve a proveden test na přítomnost alkoholu a drog?“

„Ano, byl. To je standardní postup.“

„A když jste tenhle případ pro obhajobu studoval, seznámil jste se také s výsledky krevních testů?“

„Ano.“

„Mohl byste porotě říct, co testy odhalily, pokud tedy vůbec něco?“

„Nízké hodnoty léku paliperidonu.“

„Znáte tento lék?“

„Ano, sám jsem ho panu Herstadtovi předepsal.“

„Jaké jsou účinky paliperidonu?“

„Je silným antagonistou dopaminových receptorů. Jedná se o antipsychotikum, které se používá k léčbě schizofrenie a schizofektivní poruchy. Pokud se správně užívá, tak v mnoha případech umožňuje pacientům běžný život zcela bez omezení.“

„A má nějaké vedlejší účinky?“

„Může se jich objevit více. Každý případ je jiný. Poskytujeme léčbu takzvaně na míru každému pacientovi s tím, že bereme v potaz všechny vedlejší účinky, které se u něj projeví.“

„Je vám známo, že výrobce paliperidonu varuje uživatele, že mezi vedlejší účinky může patřit také vznětlivost a agrese?“

„No, ano, ale u Jeffreyho...“

„Stačí mi, když odpovíte ano, nebo ne, doktore. Jsou vám známy tyto možné vedlejší účinky?“

„Ano.“

„Děkuji vám, doktore. A když jste mi před okamžikem popisoval lék paliperidon, použil jste frázi *pokud se správně užívá*. Vzpomínáte si, že jste to řekl?“

„Ano.“

„Víte, kde Jeffrey Herstadt bydlel v době, kdy došlo k tomuto zločinu?“

„Ano, v domově s pečovatelskou službou v Angelino Heights.“

MICHAEL CONNELLY

„A paliperidon měl předepsaný od vás, že?“

„Ano.“

„A kdo měl v tom domě s pečovatelskou službou na starost vydávání léků?“

„Je tam sociální pracovnice, která se o to stará.“

„Takže máte zaručené informace, že pan Herstadt užíval lék správně?“

„Nechápu, na co se mě ptáte. Viděl jsem výsledky krevních testů poté, co ho zatkli, a hladina paliperidonu byla v pořádku. Z toho se dá usuzovat, že dodržel dávkování.“

„Můžete porotě zaručit, že si nevezal lék až po vraždě nebo předtím, než mu v nemocnici vzali krev?“

„To asi ne, ale...“

„Můžete porotě zaručit, že si prášky neschovával a pak si jich před vraždou nevezal víc najednou?“

„To taky ne, ale to se dostáváme do...“

„Nemám další otázky.“

Saldanová se vrátila k lavici obžaloby a sedla si. Bosch sledoval Hallera. Ten se naopak okamžitě postavil a oznámil soudci, že potřebuje jen rychlou kontrolní otázku. Soudce souhlasně přikývl.

„Doktore, dokončil byste svou odpověď na poslední otázku paní Saldanové?“ požádal ho Haller.

„Ano, to bych rád,“ přikývl Stein. „Chtěl jsem říct, že krevní obraz z nemocnice vykazoval správnou hodnotu léku v oběhu. Jakákoli jiná varianta než ta, že Jeffrey dávkování dodržel, této hodnotě neodpovídá. Kdyby léky shromažďoval a předávkoval se, případně kdyby si je vzal až po vraždě, projevilo by se to na výsledku rozboru krve.“

„Děkuji, doktore. Jak dlouho jste Jeffreyho léčil, než došlo k tomu incidentu?“

„Čtyři roky.“

„Kdy jste mu poprvé předepsal paliperidon?“

„Před čtyřmi lety.“

„Viděl jste někdy, že by se k někomu choval agresivně?“

„Před tímto... incidentem ne, neviděl.“

„Dostával jste pravidelné zprávy z domu s pečovatelskou službou, kde bydlel?“

NOČNÍ OHEŇ

„Ano.“

„Objevila se v těch zprávách někdy zmínka o tom, že by se choval násilně?“

„Ne, nikdy.“

„Měl jste někdy obavu, že by se mohl chovat násilně vůči vám nebo komukoli jinému?“

„Ne. Kdyby tomu tak bylo, předepsal bych mu jiné léky.“

„Vy jste psychiatr, tedy vystudovaný doktor medicíny, říkám to správně?“

„Ano.“

„A když jste se seznamoval s případem, četl jste také výsledky pitvy soudce Montgomeryho?“

„Ano, četl.“

„Viděl jste, že ho vrah třikrát bodnul těsně pod pravou paži, říkáám to správně?“

„Ano, tak jsem to četl.“

Saldanová vstala a vznesla námitku.

„Vaše ctihodnosti, kam to celé směřuje?“ zeptala se. „Tohle je zcela mimo rozsah mého křížového výslechu.“

Falcone se podíval na Hallera.

„Napadlo mě totéž, pane Hallere.“

„Dostali jsme se sice trochu do nových vod, ale vyhradil jsem si právo doktora Steina znovu předvolat. Jestli obžaloba chce, můžeme jít na oběd a já si ho předvolám potom. Nebo to vyřídíme hned. Nebude to dlouho trvat.“

„Námitka se zamítá,“ řekl soudce. „Pokračujte, pane Hallere.“

„Děkuji, ctihodnosti,“ přikývl Haller.

Pak se obrátil zpátky ke svědkovi.

„Doktore, místem, kam vrah soudce Montgomeryho bodl, vedou životně důležité tepny, mám pravdu?“

„Ano, žíly a tepny, které vedou přímo do srdce a z něj.“

„Máte osobní kartu pana Herstadta?“

„Mám.“

„Sloužil někdy u armády?“

„Ne, nikdy.“

„A má nějaké zdravotnické vzdělání?“

MICHAEL CONNELLY

„Nevím o tom.“

„Jak by mohl vědět, že má soudce bodnout do tohoto obzvláště zranitelného místa pod...“

„Námitka!“

Saldanová už zase stála.

„Ctihodnosti, tenhle svědek nemá takovou odbornost, aby si mohl dovolit být jen odhadnout odpověď na takovou otázku.“

Soudce souhlasil.

„Pane Hallere, jestli se chcete věnovat této oblasti, předvolejte si experta,“ řekl Falcone. „To tenhle svědek není.“

„Vaše ctihodnosti,“ prohlásil Haller. „Vyhověl jste námitce, aniž byste mě nechal mé jednání zdůvodnit.“

„Ano a vyhověl bych jí znovu, pane Hallere. Máte na svědka ještě nějakou otázku?“

„Nemám.“

„Paní Saldanová?“

Saldanová se na chvíli zamyslela, ale pak odpověděla, že nemá žádné další otázky. Než stačil soudce oznámit porotě, že následuje přestávka na oběd, oslovil ho znovu Haller.

„Vaše ctihodnosti,“ řekl, „čekal jsem, že paní Saldanová stráví křížovým výslechem doktora Steina velkou část odpoledne. A měl jsem v plánu položit své zbývající otázky jako protiargument. Tohle je pro mě překvapení.“

„Co tím chcete říct, pane Hallere?“ zeptal se soudce a do hlasu se mu začínala vkrádat nelibost.

„Můj další svědek je expertka na DNA, která letí z New Yorku. Její letadlo přistane až ve čtyři hodiny.“

„A nemáte svědka, kterého byste předvolal mimo pořadí hned po obědě?“

„Ne, vaše ctihodnosti. Nemám.“

„Dobrá tedy.“

Soudci se to zjevně nelíbilo. Otočil se ke členům poroty a oznámil jim, že pro dnešek líčení končí. Poslal je domů s tím, že se mají vyhybat médiím a jakýmkoli reportážím vztahujícím se k procesu. Líčení bude pokračovat následující den v devět ráno. Pak soudce vrhl přísný pohled na Hallera a vysvětlil porotcům, že dřívějším